

สักการแก้วอรหันต์

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

แต่งงานแล้ว...รากแก้วแห่งชีวิต

เกิดในสกุล “โลหิตดี” ที่เพียบพร้อม
จนอายุสิบเอ็ดปีตาจากไป

เกิดเป็นบุตรพ่อทองดี แม่แพงศรี
เพียงสี่คนเท่านั้นที่เป็นชาย

แม้วัยเด็กทุกการณไม่สะท้านทก
ใจกอธิริโอดต็ปปะและเมตตา

เกิดในครอบครัวที่อบอุ่น
คุณตาหาเงินไว้ให้มากมาย

เป็นเสาแรงเสาหลักให้แม่ - พ่อ
เป็นหนุ่มขึ้นอยากแต่งงานสิบสกุล

พ่อ - แม่ ร้องขอเป็นหนักหนา
สุดสลดสังเวชนาถใจ

ตั้งจิตแข็งใจปักสมอ
เป็นจุดพลิกผันของชีวิต

เกิดในสกุล “โลหิตดี” ที่เพียบพร้อม
เป็น “บัว” บานเบิก กลิ่นหอมไกล

มีคุณตานำน้อม กล่อมนิสัย

ฝังวินัยวิสัยดีให้หลานชาย

พี่น้องมีสิบหกคนร่วมเชื้อสาย

ท่านเป็นรายที่สองท้องมารดา

สมแรกเกิดมีสายรกเฉวียงป่า

ฉายสัญญาจะเป็นปราชญ์ในบั้นปลาย

ร่วมเจ็จจุนทั้งเพื่อนบ้านมิตรสหาย

แม่เป็นฝ่ายเก็บออมถนอมทุน

ใครมาขอความช่วงเหลือรีบเกื้อหนุน

ยังไม่คิด บวชแทนคุณ พ่อทุกข์ใจ

ไม่นำพา ทำพ่อ - แม่ น้ำตาไหล

ทนไม่ได้ สงสารพ่อขอทำดี

ฝืนกิเลสเพื่อขอทำหน้าที่

ทำให้มี “เพชรแห่งธรรม” เทียนส่องใจ

พระธรรมย่อมดวงจิตกระจ่างใส

ในวงการสงฆ์ไทยระบือนาม

ตดงามแล้ว...รากแก้วแห่งชีวิต

ประวัติช่วงต้นก่อนบวชของหลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน

ฟ้าส่งมาให้เป็นพระอรหันต์

แรกเกิด

เมื่อองค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นทารกแรกคลอดออกมาปรากฏว่ามีสายรกพาดเฉวียงป่าออกมาด้วย

คุณตาเห็นดังนั้นจึงทำนายเป็น ๓ อย่างว่า

๑. สายบาตร (ถ้าเป็นนักปราชญ์ ก็จะเหยียบแผ่นดินสะเทือน)
๒. สายกำยำ (ถ้าเป็นนายพราน ก็จะมีความชำนาญชานาญลือลั่นป่า)
๓. สายโซ่ (ถ้าเป็นโจร ก็เป็นประเภทคุกตะรางแตก)

คำทำนายของคุณตา ๓ ประการนั้น เด็กชายบัวเริ่มฉายแววของความเป็นนักปราชญ์ประการเดียว เพราะมีลักษณะที่ดีดังนี้

มีหิริโอตตัมปะ เกรงกลัวและละอายต่อการกระทำบาป

• เด็กชายบัว เคยยิงหมีเมื่อเยาว์วัย ท่านกลัวบาปมากเมื่อกลับไปบ้านจึงถามบิดาว่า “ยิงหมีนี้บาปไหม?”

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

- อีกเหตุการณ์หนึ่งเด็กชายบัวเคยขออ้อยจากป่าบ้านใกล้กันบ่อยๆ วันหนึ่งเจ้าของอ้อยไม่อยู่เด็กชายบัวจึงไปเอาอ้อยมากินโดยไม่ได้ขอ คุณตาทราบเรื่องจึงแกล้งชู้ว่าไปขโมยอ้อยของเขา ตำรวจจะมาจับ เด็กชายบัวกลัวมากร้องไห้เป็นการใหญ่รีบวิ่งไปตามหาเจ้าของอ้อยจนเจอแล้วบอกว่า ได้ขโมยอ้อยมากินแล้วป่าเจ้าของอ้อยจึงอนุญาตให้ตัดไปกินได้ตลอดไป

🍎 มีเมตตา

- คุณตาได้ฝึกให้หลานแข่งขันกันปีนต้นไม้ใครชนะได้รางวัลเป็นข้าวจีหนึ่งปั้น เมื่อเด็กชายบัวชนะก็นำรางวัลไปแบ่งให้พี่ชายมากกว่า คุณตาถึงกับปรารภกับมารดาของท่านว่า

“...คูชิบัวนี่มันมีน้ำใจนะไอ้นี้ มันแปลกนะแปลกทุกอย่าง...”

🍎 มีปัญญาดี “เป็นคนเรียนเก่ง”

เป็นผู้มีความตั้งใจเรียน มีความรับผิดชอบสูง จะเห็นได้จากผลการเรียนที่ดีเยี่ยมของท่าน คือ ประถม ๑ สอบได้ที่ ๒, ประถม ๒ สอบได้ที่ ๑, ประถม ๓ สอบได้ที่ ๑

มีนิสัยมุ่งมั่นเป็นพื้นฐาน

🌸 การงานเอาจริงเอาจัง

องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นผู้เอาจริงเอาจังในการทำงาน ยกตัวอย่างเช่น ในตอนเช้าเวลาจะตื่นควายไปทำนา ท่านจะเที่ยวเก็บพวกไม้ไผ่ หรือไม้กะลาที่หล่นอยู่ตามทางโยนขว้างออกข้างทาง มิฉะนั้น เวลาฝูงควายเดินผ่าน มันอาจเดินเตะมีเสียงดังได้ ท่านเกรงว่าชาวบ้านจะได้ยิน จึงโยนออกข้างทางหมด วันใดที่ออกไปนาท่านชอบไปตั้งแต่เช้ามืด ส่วนแม่ก็จะทำอาหารจนเสร็จแล้วห่อไว้ ทิ้งเวลาที่ลูกไปพอดี

ถ้าวันใดเป็นหัวหน้างานพาน้องๆ ไปทำงานน้องๆ ต้องบ่น... “ต้ายกู คราวนี้ หมดทั้งวันมีแต่ทำงาน ก็ตายกันเท่านั้นแล้วทีนี้” และมาฟ้องแม่ว่า... “...โอ๊ย อีแม่เอ๊ย คั้นหมูแจบไปทำงานนำ บักนี้ มันเฮ็ดอียังบ่ฮู้จักขึ้นจักหยุด หมูช้อยเลยสิตาย...”

🌸 ชอบทดลองศึกษา

โดยปกติแล้วการตีผึ้งจะทำงานในตอนกลางคืนเดือนมืด แต่ตอนท่านเป็นหนุ่ม เป็นคนไม่กลัวอะไรง่าย ๆ จึงอยากจะทดลองตีผึ้งในตอนกลางวันดูบ้าง

ครั้งนั้นผลปรากฏว่า ผึ้งจำนวนมากเลยบินตามไล่ต่อยตลอดทาง ถึงขนาดที่ว่าต้องได้ถอดเสื้อถอดผ้าออกหมด และรีบกระโจนลงไปอยู่ในน้ำ แม้ขนาดนั้น ผึ้งก็ยังไม่ยวณเวียนอยู่เหนือน้ำ

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

- ไม่ยอมขาดเรียน ใส่ใจในการศึกษาหาความรู้ ท่านเทศนาถึงวัยเรียนตอนเด็กไว้ว่า “...พอโตขึ้นมา...รู้จักผลรู้จักประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนแล้วที่นี่...โหย ไม่ยอมให้ขาดเรียนเลยนะ...”

เชื่อถือได้ในปีญญาและปฎิภาณ

“องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นผู้ที่บิดามารดาและผู้ใหญ่ใน หมู่บ้านเชื่อถือได้ในปีญญาและปฎิภาณ”

ทำการงานแทนบิดา

บิดามีความมั่นใจปรารถถึงลูกชายคนนี้ไว้ว่า

“...ลูกผู้ชายเหล่านั้ันกูก็ไม่ว่ามันแหละส่วนลูกผู้หญิงกูก็ไม่เกี่ยวซ้องมัน ลูกผู้ชายกูก็มีหลายคน แต่นอกนั้นกูก็ไม่สนใจอะไรพอจะอาศัยมันได้ แต่ไ้อ้บัว (หมายถึงหลวงตา) นีชี ที่กูอาศัยมันได้”

“ไ้อ้นี้ลองมันได้ทำการงานอะไรแล้วกูไว้ใจมันได้ทุกอย่าง กูทำยังสู้มันไม่ได้ ลูกคนนี้กูไว้ใจที่สุด ถ้าลองมันได้ทำอะไรแล้วต้องรีบไปหมด ไม่มีที่นำตำหนิติเตียน กูยังสู้มันไม่ได้ ถ้าพูดถึงเรื่องหน้าที่การงานแล้วมันเก่งจริง กูยกให้ ลูกกูทั้งหมด ก็มีไ้อ้นี้แหละเป็นคนสำคัญเรื่องการงานต่างๆ นั้นกูไว้ใจมันได้...”

ผู้ใหญ่ให้การยอมรับ

บิดาของท่านแปลกใจเมื่อมีผู้ใหญ่ในหมู่บ้านมาปรึกษางานกับบุตรชายถึงกับถามว่า...

“พ่ออาวพ่อลุง (คุณอาคุณลุง) มาหาบัวทำไม ประสาเด็กน้อย” บรรดาผู้ใหญ่จึงตอบว่า

“โอ้ แม่อาแม่ป้า มันไม่ใช่เด็กน้อยนะ ถ้าทำอะไรไม่เอาตามคำมัน จะพลาดหมดเลย ต้องได้ทั้งมันทำอะไรไม่พลาดสักอย่างเลย มันไม่ใช่เด็กน้อยนะนั่นนะ” ในเรื่องนี้ น้องๆ ของท่านอธิบายเพิ่มเติม

“...เพราะท่านเป็นคนความรู้ดี...เช่นอย่างทำแบบแปลนแผนผังนี้ ไม่มีทางผิดพลาดไม่มีทางตกทางเสียใดๆ

กิเลสมารให้ประหารแสดงตน

เมื่อองค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน อยู่ในวัยหนุ่มเริ่มมีกิเลสมารบกวน คือมีความรักอยากแต่งงาน แต่ก็เป็นคนเข้มแข็ง ไม่ยอมทำผิดจารีตประเพณี เมื่อพ่อ-แม่ยังไม่เห็นด้วยจนสามารถเอาชนะมารทั้งหลายได้ ท่านเทศถึงกิเลสในวัยหนุ่มไว้ดังนี้

รักผู้หญิง

“...ทุกข์มากที่สุดนะ โท พิลึก...ความหนักหน่วงถ่วงจิตใจ ความทุกข์ความลำบากทรมานที่สุดในเวลานั้น ที่นี้ความรักมันก็ดึงไป ดึงไป มันไม่ให้เห็นโทษทุกข์ขนาดไหนมันก็ไม่เห็นนะ...”

โท...อกจะแตกนะ รักผู้หญิงนี้ไม่ใช่เล่นๆ เราเคยรักมาแล้วนี่ โถ ถึงขนาดนี้ถึงขนาดจะกินข้าวไม่ลงนอนไม่หลับ...อยู่ที่ไหน หากทำอะไรก็ตาม งานการอะไรก็ตามทำไปบิ๊นไป (บิ๊น = ผีน)

อยากให้หมอดูทำนายว่าจะไม่ได้บวช

พอเห็นผู้เฒ่าทำนายเพื่อนจะไม่ได้บวช ทำให้หนุ่มบัว (องค์หลวงตา) ท่านรู้สึกยิ่งคึกคักมั่นใจไปด้วย

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

เพราะไม่ต้องการจะบวช แต่ต้องการจะเอาเมีย เมื่อเพื่อนดูหมอเสร็จเรียบบร้อย
หนุ่มบัวจึงขอให้ดูบ้าง “ดูให้ผมหน่อย”

หนุ่มบัวพูดด้วยความกระหึ่มใจว่าอย่างไรต้องได้แต่งงานแน่คราวนี้ แต่การณ
กลับตรงกันข้าม ผู้เฒ่าดูอยู่ครู่หนึ่ง

แกพูดขึ้นว่า “เอ้อ! ผู้นี้ใช่ละนี่ ผู้นี้ถึงถูก ได้บวชแน่ๆ จะได้บวช นี่สายบวช
เต็มแนวแล้วเวลานี้ จะบวชเร็วๆ นี้”

 มีความเป็นศิลปิน (ซึ่งทำให้จิตใจออกสู่นั่นความเพลิดเพลิน)

แม้จะเป็นคนเอาจริงเอาจังกับการงานแต่ก็มีความสามารถในเชิงศิลปิน
ครั้งหนึ่งไปเลี้ยงควายกันตามประสาพี่ๆ น้องๆ ท่านเป็นหัวหน้าพาไป เมื่อถึง
เวลาเที่ยงจึงเอานกแขวงแขวม่าบั้ง ระหว่างนั้นท่านก็นึกครึ้มอกครึ้มใจจึงสังควาย
ขึ้นว่า?

“...อีตูเขาเล่นนะ ตักเขาเลงก็ตักเค้าเป็งเส่งตัก เขาเต่งก็ตักเค้าล่าเต็งตัก เขา
เล้งกะตักเขาดำตัก...”

ผลแห่งน้ำตาขม

ด้วยแรงบุญหนุนจากบิดามารดา และบารมีจากปางบรรพ์ องค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ก็ถึงกิเลสมารไว้เบื้องหลังได้สำเร็จ

ปฏิเสศการบวชอยากแต่งงาน

พอถึงวัยควรจะบวชบิดาได้ปรารภว่า

“...บทเวลาถูตตายแล้ว จะไม่มีใครลากูขึ้นจากหมอนรกเลยแม้คนเดียวเลี้ยง ลูกไว้หลายคนเท่าไร กูพอจะได้อาศัยมันก็ได้เรื่อง ถ้ากูอาศัยไ้บวันนี้ไม่ได้แล้ว กูก็หมดหวัง เพราะลูกชายหลายคน กูหวังใจอาศัยไ้วันนี้เท่านั้น...” การขอร้องให้ บวชของบิดา แล้วท่านก็ปฏิเสธทุกครั้ง !

น้ำตาพ่อร่วงปุปปี้ๆ เรามองไปเห็น แม่เองพอมองไป เห็นพ่อน้ำตาร่วง แม่ก็เลยน้ำตาร่วงเข้าอีกคน เราเห็นอาการสะเทือนใจทนดูอยู่ไม่ได้ ก็โดดออก จากที่รับประทาน ปุปปี้หนีไปเลย นั่นแหละเป็นต้นเหตุให้เราตัดสินใจบวช มันมี อย่างนั้น”

การที่แม่ก็น้ำตาไหลเหมือนกันกับพ่อเพราะว่าแม่ก็เคยอบรมและขอร้องลูก เกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อนแล้ว แต่ท่านก็ยังยืนยันทุกครั้งไปว่า

“ไม่บวช กำลังรักสาวอยู่”

เมื่อเห็นน้ำตาพ่อ-แม่ท่านก็ทนไม่ได้จึงตัดสินใจบวชเทศนาไว้ว่า

คิดสงสารพ่อ พ่อแม่ก็เลี้ยงเรามาทั้งบ้านทั้งเมืองเขาก็มีลูกมีเต้า ลูกเต้าเขา ยังบวชได้ แม้แต่ติดคุกติดตะราง เขายังมีวันออก นี้ไปบวช ไม่ใช่ติดคุกติดตะราง คนอื่นๆ เขายังบวชได้

ขอทำหน้าที่

บวชเพื่อพ่อ

แม้จะบวชเพื่อทำหน้าที่เท่านั้นแต่ท่านก็มุ่งมั่นที่จะทำให้ดีที่สุด และการบวช ท่านเทศนาถึงตอนนี้ไว้ว่า

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

“...พอมาบวชเท่านั้นนะ พ่อ แหมรู้สึกดีใจจริงๆ นะ อะไรๆ เตรียมให้หมดทุกอย่างเลย เรียกพี่ชายมา ให้พี่ชายเป็นคนจัดบริหาร เพราะพี่ชายเคยบวชเป็นเณรมาแล้วเขารู้เรื่องผ้าสบงจีวร อะไรๆ มอบให้พี่ชายเลยซื้ออะไรๆ ให้ก็เอา ของดีๆ นะ...บวชก็ไม่ได้คิดว่าจะอยู่นาน จะบวชปีสองปีเท่านั้นแหละ แล้วก็สึกตามประเพณีของโลกเขา บวชให้พ่อดีใจ”

“พอบวชเข้าไป เราจะตั้งหน้าบวชให้สมบรูณ์แบบ ไม่ให้ตำหนิติเตียนเจ้าของได้ในหลักธรรมวินัยข้อใดเลย เราจะเอาจริงเอาจังจนกระทั่งวันสึก กะไว้ยาวนาน ๒ ปี คิดไว้นะ บวชแล้วทำหน้าที่บวชให้สมบรูณ์ คือจะเรียนหนังสืออะไรๆ ก็แล้วแต่เถอะ จะทำหน้าที่ให้สมบรูณ์”

คำแม่สอน

ก่อนบวชท่านไม่ตื่นนอนเองต้องให้แม่ปลุกทำให้แม่ห่วงใยจึงปรารถถึงพฤติกรรมลูกชายว่า “วันพรุ่งนี้เช้าจะไปไหนแต่เช้า แล้วตายเลย ไม่มีคร่าวไหนที่จะลุกขึ้นด้วยตัวเองนี่ละที่แม่หนักใจมากที่สุด...นี่ละที่แม่วิตกมากที่สุด นอกนั้นแม่ไม่มีอะไรเลยละ วิตกการนอนของลูกเหมือนตายนะลูกนะ ให้ตั้งตัวใหม่ นะ” และด้วยความห่วงใยนี้เอง ได้เปลี่ยนอุปนิสัยการนอนของท่านอย่างเด็ดขาดเมื่อบวชแล้ว ทำให้ท่านประสบความสำเร็จในการศึกษาและปฏิบัติธรรมในลำดับต่อมา

การที่คิดจะ “ขอทำหน้าที่” ให้สมบรูณ์เท่านั้น ได้เปลี่ยนวิถีศรัทธาและความตั้งใจเดิมขององค์หลวงพระตามหาบัว ญาณสัมปันโน ที่จะมุ่งมั่นในทางธรรมเมื่อได้เริ่มสัมผัสกับธรรมะขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้า

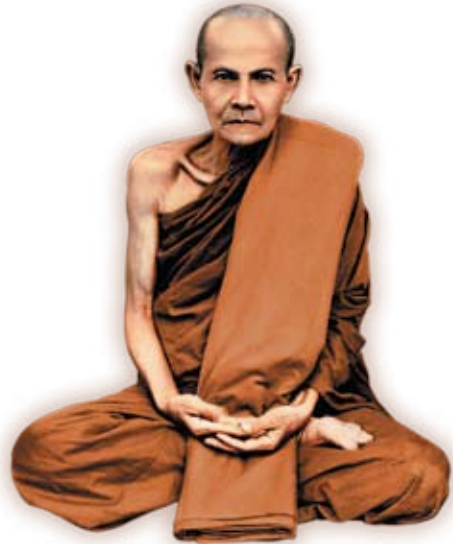
พ่อแม่ครูอาจารย์ ผู้มีบทบาทไขชีวิตบรรพชิต

ขององค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

เจ้าคุณพระธรรมเจดีย์
(จุม พันธฺโล)

เจ้าประคุณสมเด็จพระมหาวิรรวงศ์
(พิมพ์ ธัมมธโร)

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

วิถึปฏิบัติ

จากชีวิตเด็กบ้านป่าหาเลี้ยงชีพ
 พุทธศาสนตามรอยพระศาสดา
 หยาดน้ำตาของพ่อต้องหยาดหยด
 หยาดน้ำตาพอนี้ช่างมีคุณ
 ตัดใจจากกิเลสวชให้พ่อ
 จิตกลับหมุนเทิดพระธรรมล้ำลึกเกิน
 แร่ถมุ่นประยัติให้สำเร็จ
 ประทับจิตเรื่ององค์พระศาสดา
 ศึกษาเรื่องพระนิพพานแต่ครุ่นคิด
 จิตประหวัดอยากค้นหาพระอาจารย์
 แกร่งกล้าเที่ยวรุดงค์พบเสาค้ำ
 “ปีเก้าสาม” ปลงศพท่านที่มรณา
 ณ วัดดอยธรรมเจดีย์แรมเดือนหก
 ยามห้าทุ่มภิกษุบัวคว่ำก่อนธรรม
 ท้วทั้งหมื่นโลกธาตุดุสะเทือนไหว
 เรื่องฉาน ญาณปรีชา ปัญญา
 มั่นใจไม่สงสัยไม่ไหวหวั่น
 ล้างทุกชาติล้างกกรรมตัดสัญญา
 เป็นพระอรหันต์เจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง
 ช่วยชาติเข้าคลังทั้งเงินทอง
 จากชีวิตเด็กบ้านป่าเปลี่ยนไปแล้ว
 พุทธศาสน์สร้างเป็นเพชรให้ตราตรึง

บิดาชาวนฉลาดรีบให้ศึกษา
 สืบศาสนาพ่อแค่หวังเป็นคลังบุญ
 คิดว่าหมดความหวังลูกไม่หนุน
 เป็นจุดเปลี่ยนผันบุญหนุนทางเดิน
 ทำเพื่อขอให้หน้าที่ไม่ขาดเงิน
 ยิ่งลึกยิ่งเพลิดเพลินยิ่งศรัทธา
 ปีที่เจ็ดสอบได้เป็น “มหา”
 ซึ่งหนักหนาน้ำตาร่วงซัดดวงมาน
 ไม่ปลงจิต จึงจักหาผู้แตกฉาน
 ผู้จักชี้พระนิพพานตามตำรา
 หลวงปู่มั่นประทีปธรรมไขปัญหา
 ส่วนหลวงตาภิเษกม้วยลงด้วยธรรม
 ปัญญาถนอมรรคสมังคีสิบสี่คำ
 สว่างล้ำวิชชาทลายลง
 แจ้งแล้วเจ้าตัว “ใจ” เป็นผู้หลง
 “ญาณสัมปັນโน” ปลง หลั่งน้ำตา
 พบธรรมอันหลวงปู่มั่นให้ค้นหา
 ตัดปัญหาฝ่ามาได้เป็นโพธิ์ทอง
 การพระศาสน์ทำทุกสิ่งพระคุณสนอง
 กระทบก้องทั่วโลกาพาตะลึง
 เป็นแท่งธรรมผ่องแผ้วส่องทั่วถึง
 ใครจักคาดคิดถึงสุดซึ่งเอย

วิถีปฏิบัติ

เป็นช่วงแรกของการออกบวชกระทั่งปฏิบัติจนสำเร็จธรรมขั้นสูงสุด

เมื่อองค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ตัดสินใจบวชเพื่อทดแทนคุณบิดา มารดา ในเบื้องต้นก็ตั้งใจจะศึกษาปริยัติให้ได้พื้นฐานจึงจะสึก แต่ไปพบครูอาจารย์ที่ท่านภาวนาจึงเริ่มสนใจเรื่องสมาธิภาวนา

ตัวอย่างของแต่ละหัวเรื่องที่นำมาให้ญาติโยมและพุทธศาสนิกชนศึกษา คัดตัดตอนจากหนังสือหยดน้ำบนใบบัวดังลำดับต่อไปนี้

บวชเรียนปริยัติ

องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ณ วัดโยธานิมิต บ้านหนองขอนกว้าง ตำบลหนองบัว อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ในวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๗ ปีจอ (ตรงกับ วันอังคารที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๗) พระอุปัชฌาย์

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

ของท่านคือ ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จุม พันธุโล) วัดโพธิสมภรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

ท่านเคยเล่าว่า “...ครึ่งบวชแล้ว ก็ตั้งใจเอาบุญเอากุศลจริงๆ พยายามรักษาสิกขาบทวินัยให้เป็นไปตามหลักของพระอย่างแท้จริง ขณะที่พระอยู่นั้น จะไม่ให้ต้องติดนได้แต่อย่างหนึ่งอย่างใด จนกระทั่งถึงวันลาสิกขา นี่เป็นความคิดเบื้องต้น”

เมื่อบวชแล้วองค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ก็ได้ตั้งใจที่จะศึกษาด้านปริยัติอย่างจริงจัง และได้ไปศึกษาอยู่ในหลายสำนัก

การศึกษาด้านปริยัติของท่านเป็นอันสิ้นสุดลงที่วัดเจดีย์หลวง จังหวัดเชียงใหม่ ในปีพ.ศ. ๒๔๘๔ นับเป็นปีที่ท่านบวชได้ ๗ พรรษาพอดี โดยสอบได้ทั้งนักธรรมเอก และเปรียญ ๓ ประโยคในปีเดียวกัน

แนวทัศนาวนา

เมื่อบวชแล้วได้อยู่กับท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จุม พันธุโล) เห็นท่านเดินจงกรมจึงเป็นแรงบันดาลใจให้องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน สนใจการภาวนา ท่านเทศนาว่า... ไปเรียนถามท่านว่า...

“กระผมอยากภาวนา จะให้ภาวนายังไง?” เราถามท่าน

“เออ ให้ภาวนาว่า พุทโธ นะ เราก็อภาวนา พุทโธ เหมือนกันแหละ”

ท่านก็สอนท่านนั้น เราก็ไปภาวนาพุทโธด้วยความเลื่อมใส พอใจในการภาวนา
เพื่อนๆ รู้ว่าท่านภาวนาก็ชอบลืมนั่งความเล่าว่า...

“ ...โอ้! จะไปสวรรค์นิพพานเดี๋ยวนี้เชียวนะหรือนั่นนะ พวกเดียวกัน
มันพูดกันได้นี้จะ ว่าไง ไม่ถือสา กัน นี้จะไปสวรรค์นิพพานนะนี่
พวกเราอย่าไปกวนท่านนะ ท่านกำลังเตรียมจะไปนิพพาน
ต้องมีแห่กันอยู่อย่างนั้น เพราะฉะนั้น จึงไม่ให้อ่าน นั่งภาวนาเฉย
ไม่ให้อ่านนะ ปิดประตู เราไม่ให้เห็น ถ้าออกมาก็เป็นสิ่งเหมือนเขาเสีย
..ถ้าเข้าไปในห้องเป็นแบบนั้น กลางคืนดึกๆ ออกเดินจงกรม..
มันเป็นอยู่ในหัวใจนี้จะว่าไง หากบอกใครไม่ได้ อย่างนี้ไม่บอกใครเลย
เพื่อนฝูงอยู่ด้วยกันก็ไม่บอก เป็นสิ่งไปกับเขาเสียอย่างนั้น...”

ศรัทธาเริ่มเกาะใจ

เมื่อเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จุม พันธุโล) ได้แนะนำหลักภาวนาให้แล้ว
ท่านพยายามปฏิบัติเช่นนี้อยู่เป็นประจำไม่ลดละ แรกๆ จิตใจก็ไม่สงบเท่าใดนัก
แต่เมื่อทำอยู่หลายครั้งหลายหน จิตก็เริ่มสงบตัวไปโดยลำดับๆ จนเกิดความอัศจรรย์
ดังนี้

“...นี่แหละที่ได้เห็นความอัศจรรย์ของจิต ทำไปสะเปะสะปะ ไปนั่งภาวนาพุทโธ
พุทโธ... สำรวมจิตตั้งสติไว้กับพุทโธ พุทโธ...มันไม่เคยเป็น ไม่เคยรู้เคยเห็น ไม่เคยคาด
เคยฝันว่าจะเป็นอย่างนั้น พอพุทโธไปๆ ปรากฏว่ามันเหมือนเราตากแหไว้วัน
แล้วตื่นแหก็หดเข้ามา หดเข้ามา พร้อมๆ กัน พอนึกพุทโธกับสติถึยบเข้าไปเหมือน
ดึงจอมแห กระแสของจิตที่มันชานไปในที่ต่างๆ มันจะหดตัวเข้ามา เหมือนดินแห
หดตัวเข้ามา ลักษณะมันเป็นอย่างนั้น เราก็ยิ่งเกิดความสนใจ ก็เลยพุทโธถึยบเข้ามา
หดเข้ามา หดเข้ามา ถึงที่...ก็ก เลย... ขาดสะบั้นไปหมดโลกนี้... ขาดออกไปจาก
ทุกสิ่งทุกอย่าง มีแต่เนื้ออยู่แต่จิต...”

เมื่อจิตของท่านสัมผัสกับความอัศจรรย์จากการภาวนาจึงเกิดความศรัทธา
ในการปฏิบัติภาวนาเกาะกุมหัวใจ ทำให้ไฟหาคการภาวนามากยิ่งขึ้น

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

ไผ่ทาครูอาจารย์

ในขณะที่อ่านประวัติของพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ธรรม รู้สึกอัศจรรย์อย่างยิ่งถึงกับน้ำตาร่วง จึงได้พยายามไผ่หาพ่อแม่ครูอาจารย์ซึ่งก็ได้สอนให้ท่านพบธรรมะอันสูงสุดในการต่อว่า โดยท่านได้เทศนาไว้

“...ที่แรกก็คิดจะไปสวรรค์ ที่แรกคิดจะไปพรหมโลก พออ่านประวัติสาวกมากมาย เข้า มันไม่ยากไปละซี อยากไปนิพพาน...” แม้จะศรัทธาในการปฏิบัติและมุ่งหวังพระนิพพานอย่างสุดใจแต่ท่านก็ยังสงสัยว่ามีจริงหรือไม่ ท่านสงสัยว่า...

“เวลานี้ มรรคผลนิพพาน จะมีอยู่เหมือนครั้งพุทธกาลหรือไม่”

ความสงสัยดังกล่าวนี้ จึงเป็นเหตุให้ท่านมีความสนใจ และมุ่งหวังที่จะพบท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต อยู่เสมอ ทั้งๆ ที่ก็ยังไม่เคยพบเห็นท่านมาก่อนก็ตาม แต่เพราะได้ยินชื่อเสียงของท่านมานานแล้วเมื่อพบท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ที่วัดเจ็ดยอดหลวง จังหวัดเชียงใหม่ ท่านปรารภไว้ว่า.....

“...ท่านเทศน์ที่วัดเจติยหลวง ๓ ชั่วโมง เทศน์วิสาขบูชา ผมก็ไปถึงใหม่ๆ ท่านมาถึงก่อนผม ๒ วันหรือ ๓ วัน ผมก็ไปถึง...”

เมื่อพบแล้วจิตท่านสยบยอมรับโดยคุณณี ท่านเทศนาไว้ว่า

“...เกิดความรู้สึกเลื่อมใสในองค์ท่านขึ้นอย่างเต็มที่ในขณะนั้นว่า เราไม่เสียที่ที่เกิดมาเป็นมนุษย์ทั้งชาติ ได้เห็นพระอรหันต์ในคราวนี้แล้ว...”

ความรู้สึกในครั้งนั้นท่านว่า หากแม้ไม่เคยมีใครบอกว่า ท่านพระอาจารย์มั่น เป็นพระอรหันต์มาก่อนเลยก็ตาม แต่ว่าใจของท่านกลับยังเชื่อแน่วแน่นลงไปอย่างนั้นทีเดียว พร้อมทั้งปลื้มปีติยินดีจนพองสยองเกล้าอย่างบอกไม่ถูกในขณะที่ได้เห็นท่าน

หลังจากนั้นท่านก็ได้ปักใจที่จะมอบกายถวายชีวิตเป็นลูกศิษย์องค์หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต จนกระทั่งได้สมปรารถนาในการต่อมา

มักิเลสฆราวาสอย่างธรรมาปฏิบัติ

ด้วยจิตใจที่ซื่อสัตย์ครุ่นคิดถึงเรื่องพระนิพพานว่าจะยังคงมีจริงอยู่หรือไม่ และได้ตั้งใจจะตามหาองค์หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ด้วยความเชื่อมั่นและศรัทธา เมื่อไปน้อมกายถวายชีวิตเป็นศิษย์ที่บ้านโคก ตำบลตองโขบ อำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร ท่านกล่าวถึงข้อปฏิบัติและคุณธรรมของท่านอาจารย์มั่นด้วยความเคารพบูชาว่า

“...ไม่เห็นมีสิ่งใดจะคลาดเคลื่อนจากหลักธรรมหลักวินัยข้อใดเลย ปฏิบัติการดำเนินของท่านก็มีแบบมีฉบับมีตำรับตำราหาที่ค้ำนที่ดั่งตมิได้ การพูดอะไรตรงไปตรงมา...”

เมื่อพบแล้ว องค์หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต จึงได้เทศนาแก่ท่านดังนี้

“...ท่านมาหามรรคผลนิพพาน มรรคผลนิพพานอยู่ที่ไหน? ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ พ้าอากาศเป็นพ้าอากาศ แร่ธาตุต่างๆ เป็นของเขาเอง เขาไม่ได้เป็นมรรคผลนิพพาน เขาไม่ได้เป็นกิเลส กิเลสจริงๆ มรรคผลนิพพานจริงๆ อยู่ที่หัวใจ ขอให้ท่านกำหนดจิตจ่อด้วยสติที่หัวใจ...”

“...ท่านมหาก็นับว่าเรียนมาพอสมควรจนปรากฏนามเป็นมหา ผมจะพูดธรรมให้ฟังเพื่อข้อคิด แต่อย่าเข้าใจว่าผมประมาทธรรมของพระพุทธเจ้านะ เวลานี้ธรรม

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

ที่ท่านเรียนมาได้มากได้น้อยยังไม่อำนวยประโยชน์ให้ท่านสมภูมิที่เป็นเปรียญ นอกจากจะเป็นอุปสรรคต่อการภาวนาของท่านในเวลานี้เท่านั้น เพราะท่านจะอดเป็นกังวลและนำธรรมที่เรียนมานั้นเข้ามาเทียบเคียงไม่ได้ในขณะที่ทำใจให้สงบ...”

ปฐมกถาจากองค์หลวงปู่มั่นที่ทำให้ท่านปลงจิตในเรื่อง พระนิพพาน และ ข้อวัตรปฏิบัติของพ่อแม่ครูอาจารย์แล้ว องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ได้ตั้งใจแน่วแน่ที่จะมอบกายถวายชีวิตต่อการปฏิบัติภาวนา

“...สู่มันไม่ได้จนน้ำตาร่วง ไม่ได้ลิมนะ...น้ำตาร่วง”

“เฮ้า ก็เลสกับเราเป็นคู่ต่อสู้กันนี้ จนกระทั่งถึงวันตายไม่ให้เป็น

“เอาให้ตายด้วยกัน ก็เลสไม่ตายก็เราตายเท่านั้น...”

“เฮ้า เป็นก็เป็น ตายก็ตายนะไม่ใช่ธรรมดา...เปี้ยกหมดตัวเลย

เพราะมันจะตาย มันไม่ใช่เหงื่อละ ภาษาภาคอีสานเขาเรียกว่า ยางตาย”

กาลแห่งความสำเร็จ

เมื่อองค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ได้ปฏิบัติธรรมอย่างอุกฤษฏ์ไม่หวั่นไหวแม้แต่ความตาย ก็ได้รับชัยชนะอย่างงดงาม ณ วันดอยธรรมเจดีย์ อำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร เมื่อเวลาทำทุ้มของคิณนั้น ปัญญาในจิตของผู้รู้ของท่านวิเคราะห์ธรรมะอันละเอียดท่านเทศนาไว้ดังนี้

“จิตดวงเดียวนี้ทำไมจึงเป็นไปได้หลายอย่างนั้นนะ เดี่ยวเป็นความเศร้าหมอง เดี่ยวเป็นฟ่องใส เดี่ยวเป็นสุข เดี่ยวเป็นทุกข์ ไม่คงที่ดิ่งามอยู่ได้ตลอดไป ทำไมจิตละเอียดถึงขนาดนี้แล้ว จึงยังแสดงอาการต่างๆ อยู่ได้”

ขณะที่ฟ้าดินถล่มโลกธาตุหวั่นไหว (โลกธาตุภายใน) แสดงมหัศจรรย์ขั้นสุดท้ายปลายแดนระหว่างสมมติกับวิมุติ ตัดสิ้นความบนศาลสถิตยุติธรรม โดยวิมุติญาณทัสสนะเป็นผู้ตัดสิ้นคู่ความโดยฝ่ายมัชฌิมาปฏิบัติ

มรรคอรียสัจเป็นฝ่ายชนะโดยสิ้นเชิง ฝ่ายสมุทัยอรียสัจเป็นฝ่ายแพ้หนีคแบบหามลงเปล ไม่มีทางฟื้นตัวตลอดอนันตกาลสิ้นสุดแล้ว เจ้าตัวเกิดความอัศจรรย์ล้นโลกอุทานออกมาว่า

“โอ้โหๆ ... และแต่ก่อนพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สวางอยู่ที่ไหนมา บัดนี้องค์สรณะที่แสนอัศจรรย์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับจิตดวงนี้ได้อย่างไร...โอ้โห ธรรมแท้ พุทธแท้สังฆะแท้ เป็นอย่างนี้หรือ”

เหลือแต่จิตอันวิมุตติหลุดพ้นสว่างไสวไม่มีประมาณ ณ วันแรม ๑๔ ค่ำ เดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๔๙๓ เวลา ๕ ทุ่มตรง ณ วัดดอยธรรมเจดีย์ก็ได้มีพระอรหันต์ องค์ใหม่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ทำคุณประโยชน์อย่างอนงอนันต์ ต่อประเทศชาติ และพระศาสนา

นายแหวเพชรแท้ธรรม

ก่อนที่องค์หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต จะถึงแก่มรณกาลได้ปรารภกับพระสงฆ์ ที่มอบกายถวายชีวิตเป็นศิษย์กับท่านไว้ว่า

“ถ้าไม่มีผมแล้วให้ไปพึ่งท่านมหานะ ท่านมหานั้นละเอียดในละเอียดนอก”

ฉะนั้นพระสงฆ์จึงติดตามเพื่อจะอยู่ศึกษาปฏิบัติกับท่านเป็นจำนวนมาก ทั้งๆ ที่ท่านเป็นผู้ชอบอยู่อย่างวิเวก ดังท่านเทศนาไว้

จังหวัดที่หลวงปู่มั่นมรณภาพ เผศพของท่านแล้วเป็นจังหวัดที่หมู่เพื่อน ชาติที่พึ่ง เกาะพริบ ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

หลบหลีกปลีกตัวหนีไปอยู่ในป่าในเขาสูงๆ ก็ตาม ...จุมพพระนี่ติดตามถึงเขาสูงๆ ถ้ำไหน ตามถึงหมด...

เราก็ตนเพื่อหมู่เพื่อเพื่อน เพราะหัวใจอยู่กับหมู่กับเพื่อนเท่านั้น ด้วยความเมตตาสงสาร เพราะการดำเนินทางด้านจิตใจ

นี่เราเห็นโทษมาพอแล้วสำหรับเราเอง เราเห็นคุณค่าของครูอาจารย์ที่คอยแนะนำสั่งสอนด้วยความถูกต้องแม่นยำ

...และแล้วท่านก็ทุ่มเทชีวิตเพื่อช่วยธำรงพระศาสนา เพราะ...

“...เห็นหัวใจแต่ละดวงๆ นี่มีคุณค่า คิดถึงเรื่องเวลาคลานครุบาอาจารย์ เราได้วิ่งหา แทบล้มแทบตาย...เราทนอยู่ด้วยเหตุนี้แหละ...เห็นใจ

รับไว้แต่ละองค์ๆ นี่ ผมรับไว้จริงๆ ด้วยเหตุด้วยผลสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มภูมิความสามารถที่จะสั่งสอนได้ การดูหมู่เพื่อนภายในวัดนี้ ซึ่งเป็นเสมือนอวัยวะของผม ผมดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกอย่าง เต็มสติกำลังความสามารถของผมที่อื่นๆ ผมไม่ได้สนใจ

ผมเคยพูดเสมอพ้อออกนอกวัดไปแล้ว ใส่แว่นตาดำไปเลย ไม่สนใจ เพราะไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบ เราไม่ใช่ผู้ที่จะให้โอวาทสั่งสอนใครๆ นี่

เป็นเรื่องของเขาสมบัติของใครของเรา แต่นี่หมู่เพื่อนน้อมกายวาจาใจเข้ามาเพื่อให้เราเป็นภาระ อาจารย์โย เม ภันเต โททิ นี่ก็รับด้วย โอปายิกัง ปฏฐูปัง ปาสาทิเกน สัมปาเทหิ...”

จากปณิธานอันเด็ดเดี่ยวกล้าแกร่งที่จะดำเนินรอยตามปฏิปทาของพ่อแม่ครูอาจารย์องค์หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต และตั้งใจช่วยหมู่พวกสหธรรมิก อย่างเต็มสติกำลัง ทำให้วงการปฏิบัติธรรมฐาน ได้หลังไหลมาฝั่งบารมี เพราะมั่นใจในความเป็น “เพชรแท้” ขององค์หลวงตา

น้ำเทียนส่องใจ

ด้วยความมุ่งมั่นเอาจริงเอาจังในการช่วยเหลือพระสงฆ์ที่ตามไปฝั่งบารมี องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ก็เปรียบเสมือนแสงเทียนที่จุดส่องสว่าง ต่อเนื่องสืบๆ ไปทำให้มีพระอริยสงฆ์ที่จิตสว่างเพิ่มขึ้นอีกมากมาย

ท่านอาจารย์สิงห์ทอง ได้กล่าวถึงความจริงจังของหลวงตาต่อพระเนรยุคบ้านห้วยทรายว่า

“...ท่านพระอาจารย์มหาบัว ท่านเข้มงวดกวดขันกับพระเนรที่ไปปฏิบัติกับท่านมาก ยามค่ำคืนท่านอาจารย์มหาบัวจะลงเดินตรวจพระเนรในวัดโดยใช้ไฟฉาย ว่าพระเนรองค์ไหนทำความเพียรอยู่หรือเปล่า ถ้ามองเห็นจุดไฟอยู่ท่านก็จะไม่เข้าไป ถ้าองค์ไหนดับไฟท่านจะเข้าไป เข้าไปจนได้ฤกษ์แล้วฟังเสียงว่าจะนอนหลับหรือเปล่านั่งภาวนา เพราะคนที่นอน

หลับส่วนมาก เสียงลมหายใจแรงกว่าธรรมดาที่ไม่หลับ ถ้าหากองค์ไหนนอนหลับก่อน ๔ ทุ่มแล้ว พอตอนเช้าประมาณตี ๔ ท่านจะเดินไปที่กุฏิองค์นั้นและ และถ้ายังไม่ตื่น ตอนเช้าลงศาลาเพื่อเตรียมบิณฑบาต

ท่านจะเทศน์ว่าให้พระเนรองค์นั้น ถ้าท่านได้เตือนถึง ๓ ครั้งแล้วไม่ดีขึ้น ท่านจะขับไล่ออกจากวัด ให้ไปอยู่ที่วัดอื่น โดยพูดว่า “ผมสอนท่านไม่ได้แล้ว นิมนต์ออกไปจากวัดเสีย”

ฉะนั้นพระเนรในยุคบ้านห้วยทราย ภายใต้การนำของท่านจึงมีความพากเพียรในด้านการทำสมาธิภาวนาเป็นอย่างมาก...”

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต วันฎจ้อก่อ จังหวัดมุกดาหาร เป็นองค์หนึ่งที่อยู่ร่วมจำพรรษาด้วยในระยะนี้เช่นกัน

หลวงปู่หล้าเล่าบรรยากาศยุคบ้านห้วยทรายไว้อย่างน่าประทับใจดังนี้

“...สมัยนั้น เดือนพฤษภาคมข้างแรม หลังวันวิสาขบูชา ๒๔๓๖ แล้ว...ปีนั้นมีพระ ๑๑ รูป สามเณร ๔ องค์ คือ

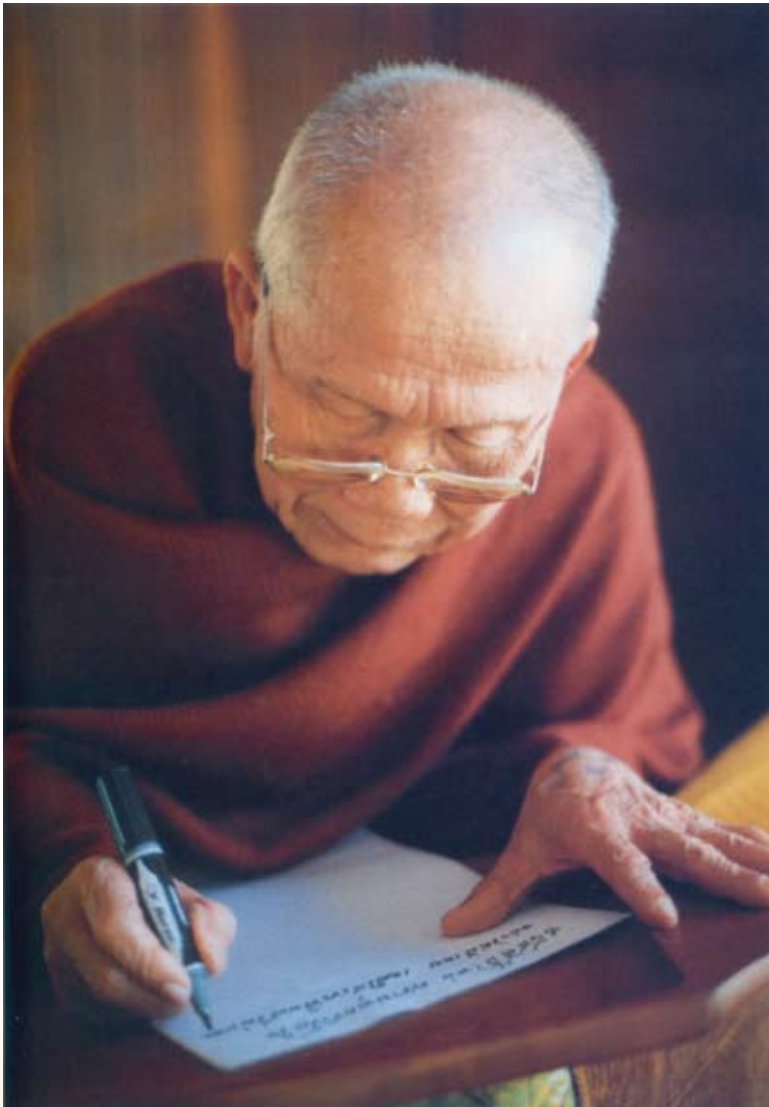

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

พระอาจารย์ผู้เป็นหัวหน้า (อาจารย์มหาบัว) พระอาจารย์สม พระอาจารย์สิงห์ทอง หลวงพ่อนิล ข้าพเจ้า (หลวงปู่หล้า) บุญยัง และเนรโส ปฏิปทาของหลวงปู่มหาพาทำเหมือนสมัยยุคหนองผือของหลวงปู่มั่น...”

องค์หลวงปู่หล้า เขมปัตโต ยกย่ององค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโนว่ามีปฏิปทาการปฏิบัติตามรอยองค์หลวงปู่มั่น ภูมิทัตโต

จากจดหมายขององค์หลวงปู่หล้า เขมปัตโต เขียนถึงองค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ได้แสดงให้เห็นถึงความยอมรับ เคารพ ศรัทธา ยกย่องอย่างยิ่งดังนี้

วัดบรรพตคีรี (ภูจ้อก้อ)

บ.แวง ต.หนองสูงใต้ อ.หนองสูง จ.มุกดาหาร

๒๑ มิถุนายน ๒๕๓๖

กราบเท้าทูลเรียนถวาย องค์หลวงปู่ ที่เกล้าเคารพสิ้นภสิ้นชาติ

ในระหว่าง ๔ - ๕ วันหลังที่ล่วงมา เกล้าได้กราบทูลถวายฝากมุ้งมาทูลถวาย องค์หลวงปู่ กับพวกครูโรงเรียนที่เขาปรารถนาว่าจะมากกราบเท้าองค์หลวงปู่ พร้อมทั้งมีจดหมายอยู่ในที่นั้นด้วย ถ้าหากว่าองค์หลวงปู่ได้รับพร้อมกันแล้ว จงทรงพระมหากรุณาให้พระเลขาตอบจดหมายให้เกล้าทราบด้วยเทอญ เพื่อจะได้หายกังวลเกล้าเมื่อพิจารณาขณะจิตก็ได้นึกถึงองค์หลวงปู่อยู่เป็นอาหารของใจอย่างเคารพสูงยิ่งและองค์หลวงปู่ทรงปฏิบัติเด็ดเดี่ยวสมต้นสมปลายเป็นธรรมอันหาได้ยากในสมัยปัจจุบันนี้ เรื่องนอกๆ ที่เกล้าวิจารณ์ตามประสาอารมณ์บ้าของเกล้าที่เป็นบ้านั้น เกล้าได้พิจารณาสิกลงไปว่านั่นมาแต่ไรๆ แล้ว และไม่มีที่จะองค์หลวงปู่ อันใดได้เลย ถ้าผู้หนักไปในทางธรรมแล้วก็จะได้อัจฉรย์องค์หลวงผู้ที่เด็ดเดี่ยวเป็นทิฐฐานุคติของอนุชนรุ่นหลังอย่างยอดเยี่ยม

การกราบเท้าทูลเรียนถวายจดหมายองค์หลวงปู่ ถ้าเขียนน้อยไปก็ไม่สมเจตนาของเกล้าถ้าเขียนมากองค์หลวงปู่ก็จะน่าเบื่อ ไม่รู้ความพอดีอยู่ในระดับใด ต้องยอมบกพร่อง ยงธงขาวต่อองค์หลวงปู่อยู่เสมอๆ ผูกขาดจงขาดจนเกล้าสิ้นภสิ้นชาติ

เกล้า

(พระหล้า เขมปตโต)

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

ณ วัดป่าบ้านตาด

จาก..เอย...จากแดนดง พงรกร้าง
 เป็นสายธาร แห่งกุศล ล้นคณนา
 เป็นแดนพระ อริยสงฆ์ องค์ท่านสร้าง
 อุบาสก อุบาสิกา มาพึ่งบุญ
 โครงการผ้าป่า ช่วยชาติ ฉลาดล้ำ
 นำด้วยธรรม ได้ทอง ของเงินตรา
 วันเปิดแดน โลกธาตุ สำคัญยิ่ง
 เป็นแบบอย่าง ชาวพุทธ จุดพลัง
 สงเคราะห์โลก โครงการ ประสานจิต
 องค์หลวงตา พาจาคะ น้อมสูกใจ
 เป็นแบบอย่าง ปฏิบัติ กัมมัฏฐาน
 เน้นสร้างใจ ให้จุดเด่น เป็นแนวทาง
 วิทยุเสียงธรรม ล้ำก้องโลก
 อินเทอร์เน็ต แพร่ธรรมะสุดก้าวไกล
 ขณะนี้มีเป็นดงพงรกร้าง
 ด้วยธรรม อันพิลาส องค์ศาสดา
 จากเอย...จากแดนดงพงพนา
 ใหญ่ด้วยปฏิบัติ ธรรมวินัย

องค์หลวงตา มาสร้างให้เลอค่า
 เป็นที่มา อันเลื่องชื่อ ลือทางบุญ
 กุลบุตร ไว้ต่อทาง ธรรมนำหนุน
 ท่านเจือจุน หนุนนำ ภาวนา
 ซาติตถดำ วิกฤตินัก ท่านอาสา
 มากมูลค่า ประสงค์ให้ ไว้คงคลัง
 ได้อิง กตัญญูตา ดุจมนต์ขลัง
 สร้างความหวัง ส่งผล กุศลไป
 ให้คนคิด เสียสละ รู้จักให้
 ให้กับให้ ใจโลภะ จะเจือจาง
 มิได้มี โอิพาร การก่อสร้าง
 เน้นสะสาง กิเลสมาร ที่ผลาญใจ
 นับเป็นโชคควบที่วิ สีสดใส
 นำธรรมป่า ล้ำวิไล สู่พารา
 องค์หลวงตามาสร้างให้ลือค่า
 ให้รู้ค่า ทาธรรม นำดวงใจ
 องค์หลวงตามาสร้างให้ยิ่งใหญ่
 เน้นสร้าง ใจ ให้วิมุตติ หลุดพ้นเอย

ณ วัดป่าบ้านตาด

ปีพ.ศ. ๒๔๙๓ หลังจากองค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ได้เป็นประธานสงฆ์จำพรรษาที่ยังสถานที่ต่างๆ หลายแห่ง ก็มาสร้างวัดป่าบ้านตาดด้วยเหตุผลที่จะโปรดโยมมารดาและญาติธรรมที่บ้านเกิด ณ วัดป่าบ้านตาดนี้เอง ได้มีสิ่งอันเป็นสิริมงคลเกิดขึ้นหลายประการ ดังนี้

เห็นปฏิบัติกัมมัฏฐานเป็นแนวทาง

เมื่อองค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน มาสร้างวัดป่าบ้านตาด ได้เน้นแนวทางปฏิบัติกัมมัฏฐาน เช่น

กฤ ศาลา...พ้ออาศัย

“...เงินวัดนี้เงินเพื่อโลก เราไม่ได้เก็บสำหรับวัดนี้ ใครจะมาสร้างอะไรให้เราไม่เอา นีดูซิ ศาลาของหลวงตาบัวนี้...ศาลาหลังนี้ก็ ๔ หนแล้วนะ เขามาขอสร้าง เราไม่ให้สร้าง สร้างไปหาประโยชน์อะไร สร้างหัวใจซี ที่ประเสริฐเลิศโลกอยู่ตรงนี้ ไม่ได้อยู่กับอริกับบุญกับหินกับทราย ไปสร้างมันหายุ่งหาอะไร”

เดือน ๕ มหาภัย องค์หลวงตาเทศน์โปรดพระเณร ดังนี้

“พระเราเป็นเพศที่หนึ่งที่จะสามารถครองมรรคผลได้ เพราะมีโอกาสอันดีงาม ทุกสิ่งทุกอย่างอำนวยความสะดวก ให้พากันตั้งใจ เราเป็นห่วงเป็นใยพระลูกพระหลานของเรา กลัวจะเล่นเล่อเฟลอสติเป็นข้ากับโลกกับสังสารเขา ทุกวันนี้เรื่องของกล

เก้าสิบเจ็ดปี...แล้ว...

มายาของกิเลสนั้นมีมากนะ พระลูกพระหลานทั้งหลายของเราได้ทราบเสียว่าจุดใหญ่ มหาภัยคืออะไร เริ่มตั้งแต่ หนังสือพิมพ์ จากนั้นก็วิทยุ เทวทัตโทรทัศน์ วีดีโอ แล้วโทรศัพท์มือถือ

 เน้นเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา

องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน มีแนวคิดดังนี้

“...พระเราไม่มีความสงบเลยไม่มีความหมาย ว่างั้นเลยนะ... สมบัติทางโลกเขา คือ เงินทองข้าวของดีกรามบ้านช่อง สมบัติของพระก็คือ ศีล สมาธิ ปัญญา มรรคผลนิพพานนั้น สมบัติของพระเป็นอย่างนั้นนะ”

 ไม่ก่อสร้างวัตถุ แต่สร้างหัวใจ

“ปลูกกุฏิขึ้นเพียงหลังหนึ่งเท่านั้น ก็สร้างความอุ่นรวยให้เท่าไร ยิ่งสร้างศาลา ขึ้นหลังใหญ่ๆ ทั้งหลัง มันจะก่อความมากน้อยเพียงไร”

 เครื่องใช้ไม่สอยตามเหตุผล

ที่วัดป่าบ้านตาดไม่มีรถยนต์ ไฟฟ้าและโทรศัพท์ องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน เทศน์โปรดดังนี้

“เขาจะถวายเป็นรถยนต์ เอามาทำไมรถเต็มแผ่นดิน...เรามีเหตุมีผลทุกอย่างที่ห้าม อะไร พระหามาอะไรหารถ ไม่ใช่ฆราวาสนี่ ...อันนี้เป็นเรื่องโลกเขาใช้กัน พระเป็น เพียงอาศัยความสะดวกไปกับเขาเท่านั้น”

เป็นแดนสร้างพระอรหันต์

ด้วยปฏิบัติอันเคร่งครัดและเน้นแนวทางสมถกัมมัฏฐาน ที่วัดป่าบ้านตาด จึงเป็นแดนสร้างพระอรหันต์ให้เป็นที่พึ่งของโลกมากมายหลายองค์ ยกตัวอย่างเช่น

- หลวงปู่สอ พนฺธุโล
- หลวงพ่อปัญญา ปญฺญาวฑฺฒโน
- หลวงปู่เพียร วิริโย

และนอกจากนั้นยังมีอีกมากซึ่งจะต้องศึกษาประวัติปฏิบัติภารวบรวมไว้ในกาลต่อไป

หลวงปู่สอ พนฺธุโล หลวงพ่อปัญญา ปญฺญาวฑฺฒโน หลวงปู่เฟียร วิริโย

จักรวรรยช่วยภลัฏทหลวง

เป็นเรื่องอัศจรรย์ล้นโลก ที่ประเทศไทยมีพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติเคร่งครัดเพื่อเข้าสู่ความวิมุตติหลุดพ้น หรือที่เรียกว่า “พระป่า” ได้นำแรงศรัทธาปวงชนช่วยวิกฤติชาติในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังคำเทศนาต่อไปนี้

“...ขอให้พี่น้องทั้งหลายรักชาติจงรวมน้ำใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อเทิดทูนชาติไทยของเราด้วยการบริจาคอุดหนุนชาติไทยของเราให้กระเตื้องขึ้นโดยลำดับเรามีความร่มเย็นเป็นสุขทั่วหน้ากัน แล้วงานที่หลวงตาเป็นผู้นำนี้ ไม่มีกั๊กมีเหล่า

กำลังเจ็ดปี...แล้ว...

ไม่มีคู่แข่ง มีกรรมมีเวรต่อผู้ใด ไม่ได้นำด้วยมิโลภเข้ามาแฝงเลย เป็นธรรมจึงไม่มีคู่แข่ง ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีข้าศึกศัตรู ไม่มีกั้นนั้นกั้นนี้ มีแต่ความสามัคคี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันล้วนๆ มีพร้อมเพรียงกันบริจาคเพื่อชาติไทยของเรา...”

องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน เห็นความสำคัญของความมั่นคงทางการเงินของชาติ แม้ได้ช่วยไปมากแล้วยังเมตตาห่วงใย ประกาศด้วยใจแม้วาระสุดท้ายของสังขาร...

“...เรื่องศพลวงตาบัวนี้เรียกว่าเด็ดขาดเลยนะ คอยแต่เวลาจะเผาหลวงตาบัวเท่านั้นแหละ เรื่องจะก้าวเดินตามนี้ทั้งหมดแยกเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ที่ว่าเงินที่ท่านผู้มาบริจาคทั่วประเทศไทยของเรามาที่นี่ เราจะนำเงินหมดทุกบาททุกสตางค์ยกให้คลังหลวงของเราหมดเป็นวาระสุดท้ายของเราที่ช่วยโลกอย่างเต็มหัวใจ”

ช่วงโลกด้วยเมตตา

นอกจากช่วยหาทองคำและเงินเข้าคลังหลวงแล้ว องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ยังได้ช่วยสงเคราะห์โลกในหลายประการกว่า ๓๐๐ โครงการ เช่น

- ช่วยโรงพยาบาล
- ไถ่โค-กระบือ
- ช่วยสถานเด็กกำพร้า
- ช่วยเหลือองค์กรต่างๆ อย่างมากมาย

เข็มนา "วันเปิดโลกธาตุ"

โลกธาตุ คืออะไร...?

โลกธาตุ ตามความหมายในทางพระพุทธศาสนา หมายถึง ภพภูมิต่างๆ ทั้งพรหมโลก โลกสวรรค์ โลกมนุษย์ เปรต เดรัจฉาน และนรกภูมิ ซึ่งเป็นโลกที่ จิตวิญญาณของสรรพสัตว์หมุนเวียนเปลี่ยนไปจุติ ไปเกิด ตามผลของบุญของกรรม

เหตุใดองค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน จึงทำพิธี
“เปิดโลกธาตุ”...?

ผู้ที่เชื่อมั่นว่ามีพลังที่จะทำสิ่งดีได้ จึงกล้าที่จะทำสิ่งนั้น องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ต้องมีความเชื่อมั่นว่า “พลังแห่งธรรม” ของท่านจะสามารถ “เปิดโลกธาตุ” ได้ จึงได้ประกาศเจตนาด้วยความเมตตาสรรพสัตว์ที่ ตกทุกข์ได้ยากในทุกภูมิ

“...ความลำบากของวิญญาณสรรพสัตว์ที่เสวยผลกรรมอย่างทุกข์ทรมาน มีมากมายสุดคณานับ น่าสลดสังเวชใจเป็นที่สุด คนไม่รู้ไม่เห็นไม่เป็นไร แต่คนที่รู้ที่เห็นนี่สิ มันสุดสลดสังเวช...”

เหตุใดจึงเลือกวันที่ ๓๐ พฤษภาคม เป็นวัน “เปิดโลกธาตุ”...?

กำลังเจ็ดปี...แล้ว...

“โยมมารดาองค์หลวงตาได้จากโลกนี้ไปด้วยอาการอันสงบเมื่อมีอายุย่างเข้า ๘๓ ปี ตรงกับวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๒๕ และด้วยเหตุนี้เองในทุกๆ ปี ของวันที่ ๓๐ พฤษภาคม เป็นวันทำบุญให้โยมมารดา ท่านไม่เคยละเว้นและไม่ลืมที่จะทำบุญระลึกถึงพระคุณโยมมารดา”

ทำไมคนจึงหลั่งไหลมาทำบุญในวันเปิดโลกธาตุ...?

“โดยให้ประชาชนทั่วไปได้ร่วมทำบุญระลึกถึงคุณบิดา มารดา และญาติพี่น้อง สรรพสัตว์ ๓ แดนโลกธาตุ ที่อาจตกทุกข์ได้ยากทรมาณอยู่ในภพภูมิที่ต่ำของแต่ละบุคคล ร่วมกับองค์หลวงตาพระมหาบัว ณ วัดป่าบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี”

ประกาศเสียงธรรมล้ำโลก

ที่มาของวิทยุเสียงธรรม

คณะศิษยานุศิษย์ขององค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ได้เห็นคุณค่าของธรรมะที่องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ได้เทศนาโปรดพุทธศาสนิกชน มาตลอดเวลาอันยาวนาน จึงร่วมกันเผยแพร่ธรรมะให้กว้างขวางยิ่งขึ้น นอกจากการพิมพ์หนังสืออีกหลายแนวทาง ดังนี้

- วิทยุเสียงธรรม
- ทีวี
- อินเทอร์เน็ต